

Μ. ΠΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφου Βελῶ καὶ Ἰουλλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασις, * (συνέχ). — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετὰφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Ἐργέστου Δε-
τρέ: ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΥΕΛΛΑΙ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἑπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

7
θός
διὰ
Δόγης

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Ἡ προσβολὴ ἦτο τόσῃ βιαία, ὥστε ὁ Δακολάρ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς μετὰ τοῦ Λαυρεντίου. Οὗτος ἐπαλλεν ἄνωθεν αὐτοῦ τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἐκάλει εἰς βοήθειαν.

— Ἡσύχασε! αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαις, ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρ παλαιῶν, εἶμαι ὁ φίλος τοῦ πατρός σου...

— Καὶ τῆς μητρός μου ἐπίσης, βεβαίως!... καὶ ἰδικός μου! ἐκραύγασεν ὁ Λαυρέντιος.

Παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ Δακολάρ, ὅπως ἀποσπασθῆ τοῦ ἐχθροῦ, δὲν ἠδυνήθη οὗτος νὰ τὸ κατορθώσῃ· ἀλλ' ἐχθρὸς ἄλλος, φοβερώτερος ἐπενέβη· ἦτο δ' οὗτος ὁ κύων Ρουστῶ, ὅστις βλέπων τὸν κύριόν του προσβαλλόμενον καὶ χαμαὶ ριπτόμενον, ὤρμησε κατὰ τοῦ Λαυρεντίου καὶ τῷ ἐνέπηξε τοὺς ὀδόντας εἰς τὸν μηρὸν. Ὁ Λαυρέντιος ἐφρούαξεν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ἀνεγειρόμενος ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸν ὦμον τοῦ ζῴου, ὅπερ ἐν τούτοις δὲν ὀπισθοχώρησεν.

Ὁ Δακολάρ ἐπωφελήθη τοῦ συμβεβηκότος τούτου, ὅπως ἀποσπασθῆ τοῦ Λαυρεντίου. Ἦδη εἶχεν ἀνεγερθῆ καὶ ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἠπόρει πῶς ἔτι δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου του.

— Πίσω! εἶπεν ὁ Δακολάρ λακτίζων τὸν ἐκπνέοντα κύνα.

— Δὲν θὰ μὲ φονεύσῃς ὅπως τὴν μητέρα μου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀναλαμβάνων τὰς δυνάμεις του καὶ καλῶν πάντοτε εἰς βοήθειαν.

— Σιώπα! σιώπα! εἶπεν ὁ Δακολάρ, ἔρχονται.

Καὶ ἀληθῶς, οἱ γεωργοὶ ἀκούσαντες τὸν θόρυβον ἔσπευδον καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔφθασαν· ἦσαν πέντε ἢ ἕξ.

Ὁ Δακολάρ ἀπεσπάσθη τοῦ Λαυρεντίου, ὅστις προσπάθει νὰ συγκρατήσῃ αὐτόν, καὶ ἐπειράθη νὰ φύγῃ· ἀλλὰ τρεῖς ρωμαλέοι ἄνδρες τῷ ἠμπόδισαν τὴν διάβασιν. Ὁ Λαυρέντιος εἶχε λιποθυμήσει.

Ὁ Δακολάρ δὲν ἐπειράθη ν' ἀντιστῆ, ἀλλ' οὐδ' ἠδύνατο καταβεβλημένος ὡς ἦτο ἐκ τῶν συγκινήσεων. Πᾶσα ἡ ἀλήθεια τῷ ἀπεκαλύπτετο· ὁ νεανίας ἐκεῖνος, ὁ κατακείμενος παρ' αὐτῷ, ἦτο ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ!... εἶχε γείνει ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν μητέρα του!..

Ἦθελε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς λιποθυμίας καὶ νὰ τῷ εἴπῃ εἰς τὸ οὖς φοβεράν ἀποκάλυψιν... Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος δὲν θὰ τὸν ἐπίστευεν... ἢ ἂν τὸν ἐπίστευεν!... Ὅχι! προτιμότερον ν' ἀγνοῆ τὸ ὄνειδος τοῦτο!

Συνεκρατήθη λοιπὸν ὁ Δακολάρ καὶ ἐπωφελούμενος τῆς λιποθυμίας τοῦ Λαυρεντίου νύχαισθησε τοὺς χωρικοὺς ὡς ἐλευθερωτὰς αὐτοῦ. Εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἦτο θυμὰ ἀδίκου ἐπιθέσεως καὶ ὅτι θὰ ἐζήτει τὴν συνδρομὴν τῆς ἀρχῆς. Ἠκροάσθησαν αὐτοῦ οἱ χωρικοί, οἵτινες ἠτένιζον ἤδη ἀγρίως τὸν Λαυρέντιον.

— Μὴ τὸν κακομεταχειρισθῆτε! ζωογονήσατέ τον μετὰ προσοχῆς, εἶπεν ὁ Δακολάρ· αἱ πληγαὶ του δὲν θὰ εἶνε σπουδαῖαι. Ἐνα μόνον δάγκαμα ἔχει καὶ μίαν μαχαιριά. Ἡ ἀρχὴ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ δι' αὐτόν.

Οἱ χωρικοὶ συνεπάθησαν πρὸς τὸν Δακολάρ, ὅστις, ἐπωφελούμενος τοῦ τοιοῦτου αἰσθημάτος, θὰ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, ἂν μὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τρεῖς ἄνθρωποι προσήρχοντο, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἦτο ἀγροφυλάξ, ὅστις ἀνέλαβε τὴν φύλαξιν αὐτοῦ.

Ἦδυνήθη ἐν τούτοις ὁ Δακολάρ νὰ εἴπῃ χαμηλοφώνως λέξεις τινὰς εἰς τινὰ χωρικόν, εἰς δὲν συγχρόνως ἔδωκε καὶ χρηματοφυλάκιον πλήρες. Ὁ χωρικός μετὰ μίαν στιγμήν ἀπήρξατο πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Β* προφασιζόμενος ὅτι θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν εἰρηνοδίκην καὶ τὴν χωροφυλακίην.

Ἐν τούτοις εἶχον ἀποθέσει τὸν Λαυρέντιον ἐπὶ προχείρου τινὸς φορείου. Τέσσαρες ἄνδρες ἀνήγειραν αὐτὸ καὶ ἤρξαντο διευθυνόμενοι εἰς Β*. Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου, ὁ Λαυρέντιος συνῆλθεν εἰς ἐαυτόν, εἶδε τὸν Δακολάρ καλῶς φυλασσόμενον καὶ ἐμειδιάσεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Μὴ τὸν ἀφήσετε! ἐπιθύρυσεν· εἶνε κακοῦργος... φονεὺς...

Ἡ συνοδία, ἀκολουθουμένη ὑπὸ πλήθους περιέργων, διηυθύνθη πρὸς τὸ δημαρχεῖον, ἔνθα ἐσταμάτησε.

Τὸν Λαυρέντιον ἀπέθηκαν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θυρωροῦ, τὸν δὲ Δακολάρ ἐνέκλεισαν εἰς τὸ κρατητήριον.

Εἰς ἰατρὸς κληθεὶς ἐζήτησε τὰ τραύματα τοῦ Λαυρεντίου, ἐκ τούτων δὲ μόνον ἔν, ὅπερ ἔφερον εἰς τὸν ὦμον, ἦν κάπως σπουδαῖον. Τὸ αἷμα, ὅπερ ἐξ αὐτῶν εἶχε ρεῦσει, προεκάλεσε τὴν λιποθυμίαν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνακριτὴς εἶχεν ἔλθει· συνέλεξε τὰς ἐνδείξεις, ἐνήργησε πρὸ χειρὸν ἀνάκρισιν, εἶτα δὲ μετέβη παρὰ τῷ Δακολάρ ὅπως ἀνακρίνη αὐτόν.

Οὗτος ἐφεύρε μῦθον, ὃν ἤρξατο διηγοούμενος διὰ μακρῶν καὶ βραδέως, ὅπως παρέρχεται ἡ ὄρα. Καὶ κατώρθωσε τοῦτο, διότι, ὅτε ὁ εἰρηνοδίκης διέταξε νὰ συλληφθῶσιν οἱ σχοινοβάται καὶ νὰ προφυλακισθῶσιν, ὁ ἐνωμοτάρχης, ὁ λαβὼν τὴν διαταγὴν, ἐπανῆλθεν ἀγγέλλων ὅτι ὁ θίασος εἶχε δραπετεύσει, ἐγκαταλείψας τὰς τε ἀμάξας καὶ τὸ παράπηγμα. Καὶ αὐτὴ ἡ Ζινέτα μετὰ τοῦ παιδίου εἶχε φύγει.

Ὁ Δακολάρ ἐμειδιάσε μαθὼν τοῦτο· ὁ νέος χωρικός εἶχεν ἐκπληρώσει τὴν ἐντολήν του.

— Νὰ καταδιωχθῶσι! διέταξεν ὁ εἰρηνοδίκης.

Εἶτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν Δακολάρ: — Ἡ ἀπότομος αὕτη δραπετεύσεις τῶν συντρόφων σου, εἶπεν, ἐφανέρωσε ὅτι ἡ διήγησίς σου εἶνε βεβαίως ψευδής.

— Ἀληθῶς, κύριε ἀνακριτὰ, εἶπεν ἡσύχως ὁ Δακολάρ· ἂν θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἀλήθειαν, σὰς τὴν λέγω. Θὰ σὰς παρακαλέσω μάλιστα νὰ μὲ ἀκούσετε καλά, καὶ νὰ κρατήσετε σημειώσιν τῶν ὄσων θὰ σὰς εἴπω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ θυρωρὸς εἰσῆλθε καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν εἰρηνοδίκην ἔγγραφα τινὰ, ἅτινα ὁ τραυματισθεὶς ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ.

— Καὶ πῶς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Δακολάρ μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Συνῆλθε μόνον ἀδύνατος εἶνε καὶ μόλις ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἐλα! δὲν εἶνε τίποτε, ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Δακολάρ στεναζάς.

Εἶτα, ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην:

— Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ εἶνε διορισμὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἔνταλμα διὰ νὰ μὲ συλλάβουν, εἶπε.

— Πῶς τὸ ἤξεύρεις;

— Τὸ ἠνόησα. Σὰς παρακαλῶ, κύριε, νὰ μὲ φέρετε πλησίον τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ—διότι οὕτως ὀνομάζεται— καὶ θὰ τὸ ὁμολογήσῃ καὶ ὁ ἴδιος, ὁποιονδήποτε ὄνομα καὶ ἂν φέρῃ τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. Ἐκεῖ, ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης του, θὰ σὰς εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἐδέχθη τὴν αἴτησιν ταύτην.

Ὁ Δακολάρ ὁμολόγησεν ὅτι ὀνομάζεται Ἀντώνιος Κρουζίνης· ἦτο Ἴταλὸς καὶ εἶχεν ἄλλοτε γνωρίσει τὸν Γεώργιον Δαλισιέ, ὅστις ἔζη ἐντίμως εἰς Νεαπολιν ὡς μικρέμπορος. Παρέστη κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς ὑπὸ ἀξιοθρηνητῶν περιστάσεων, καὶ αὐτὸς ἐπληροφόρησε τὴν κυρίαν Δαλισιέ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Ἦλθεν εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Δακολάρ· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο κατεδικάσθη διὰ φόνον τελεσθέντα εἰς Βιλζούφ... ὀλίγον ὅμως ἐνδιέφερον πάντα ταῦτα· ἐκεῖνο, ὅπερ πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῇ, ἦτο τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ἔνθα, κατὰ φοβεράν μοιραίαν σύμπτωσιν, ἐφάνευσεν τὴν χήραν τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου.

Καὶ ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημα του ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις, ὅτε δ' ἐτελείωσεν:

— Ἡ ὁμολογία αὕτη εἶπεν, εἶνε ἀνεπαρκὴς ἐπανόρθωσις, τὸ γνωρίζω! ἐν τούτοις ἀνακουφίζω τὴν συνειδήσιν μου ἀπὸ τὰς τύψεις καὶ ἀποδίδω τὴν τιμὴν εἰς δυστυχῆ νέον, τὸν ὁποῖον ἀδίκως ὑπωπτεύθησαν.

Ταῦτα λέγων, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου βλέμμα γλυκὺ καὶ πλήρες τρυφερότητος, οὗτος δὲ ἠσθάνετο ἐλαττωμένην ἀκουσίως τὴν φρίκην, ἣν ὁ φονεὺς ἐκεῖνος τῷ ἐνέπνεεν.

Ὁ Δακολάρ ὠδηγήθη πάλιν εἰς τὸ

κρατητήριο, ἔνθα εἰς χωροφύλαξ ἐτάχθη πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ἄλλως τε ἤρεμος καὶ ὑποτασσόμενος.

Τὸν Λαυρέντιον μετέφερον εἰς τι ξενοδοχεῖον τοῦ Β*. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέκτισε τὰς δυνάμεις του καὶ ἐσκέφθη νὰ πληροφορήσῃ τὸν Μούλ περὶ τῆς σπουδαίας συλλήψεως, ἣν ἐνήργησε. Τὸ τηλεγράφημα ἐστάλη περὶ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν, ὃ δὲ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἀπήντησε παραχρῆμα ὅτι θ' ἀνεχώρει διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀμέσως καὶ θὰ ἐφθάνει εἰς Β* τὴν ἐσπέραν ἢ τὴν νύκτα. Συνίστα συγχρόνως τὴν σύλληψιν τῶν ἄλλων σχοινοβατῶν· τοῦτο ὅμως ἦν ἤδη δυσχερές.

Ἐν τούτοις εἶχον ἐρευνήσει ἐν ταῖς περιχώροις· ἀλλὰ μόνον τὴν Ζινέταν καὶ τὸν Πουλιὸ κατόρθωσαν νὰ συλλάβωσι, τῆς λοιπῆς συμμορίας διαφυγούσης.

Ὁ Δακολὰρ, δεδεμένος καὶ φυλασσόμενος ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος, δὲν ἔπαυε νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ Λαυρεντίου, ζητῶν ἀπαύστως νὰ ἴδῃ αὐτόν, διότι, ὡς ἔλεγεν, εἶχε σπουδαίας ἀποκαλύψεις καὶ ὁμολογίας νὰ κάμῃ εἰς αὐτόν.

Ταῦτα ἀνέφερον εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, εἶτα δὲ εἰς τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἠρνήθη μετ' ἀποστροφῆς. Ἐν τούτοις, περὶ τὴν ἐσπέραν ἠγέρθη καὶ ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὄρθιος· ἐπειδὴ δὲ πάλιν παρεκάλει ὁ Δακολὰρ νὰ ἴδῃ αὐτόν, ἐδέχθη καὶ οὕτως ὠδήγησαν αὐτόν εἰς τὸ κρατητήριο.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ ἐγὼ... τί μέ θέλεις; ἠρώτησε τὸν Δακολὰρ.

— "Α! ἐπὶ τέλους! εἶπεν ἐκεῖνος. Θέλω νὰ συνομιλήσω μαζὺ σου καὶ νὰ σὲ ἴδω.

Ὁ Λαυρέντιος ἐράνη δυσανασχεταιῶν.

— Μεῖνε, σὲ παρακαλῶ! ἀνέκραζεν ὁ Δακολὰρ. Ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀποστροφή, τὴν ὁποῖαν σοὶ ἐμπνέω, δὲν ἐπιθυμοῦμαι τοῦλάχιστον νὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ τοῦ πατρός σου... τὸν ὁποῖον ἐγνώρισαι;

Ὁ Λαυρέντιος ἔστρεψε νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ὁ Δακολὰρ τῷ εἶπεν ὅτι ὁ Γεώργιος Δαλισιὲ ἐξεμυστηρέυθη εἰς αὐτόν.

— Πόσον μετενόησεν, εἶπε, διὰ τὰ σφάλματά του, καὶ διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του! Ἐσκέπτετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν καὶ νὰ εὔρῃ αὐτούς. Ἀποθνήσκων μὲ παρεκάλεισε νὰ ἐκπληρώσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ καθήκον, νὰ ἀναζητήσω τὰ δύο αὐτὰ προσφιλῆ δι' αὐτόν ὄντα, τὰ ὁποῖα τόσον ἀνάνδρως ἐγκατέλειψε καὶ νὰ τὰ βοηθήσω. Διὰ τοῦτο μόνον, σοὶ ὀρκίζομαι, ἀφῆκα τὴν Ἰταλίαν. Ματαίως ἀνεζήτησα εἰς Γρενόβλην, εἰς Παρισίους. Ἐκρύπτοντο, καὶ τὸ ἐννοῶ μεθ' ὅσα συνέβησαν! Ἐκτοτε διηγῶν τὸν βίον, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις. "Ω! ἂν τοὺς ἐπανεύρισκα, ἂν εὗρισκα εἰς αὐτούς... οἰκογένειαν, ὄχι! τὸ ὀρκίζομαι δὲν θὰ ἐβυθιζόμην εἰς τόσα ἐγκλήματα. Τέλος πάντων, οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα!

Καὶ κατηράσθη ἀπαξ ἔτι καὶ— μετὰ τόσῃ θλιβεροῦ ὕφους, ὥστε ὁ Λαυρέντιος συνεκινήθη— τὴν μοῖραν, ἣτις ἠθέλησεν ὁ-

πως ἡ κυρία Δαλισιὲ φονευθῆ διὰ τῆς χειρός του.

— Σὺ τοῦλάχιστον, διέφυγες τὴν λύσαν μου, ἀνέκραξε· δόξα τῷ Θεῷ! τῶρα ἀνέκτησες τὴν τιμὴν σου· αἱ ὁμολογίαι μου ἐξήλειψαν τὰς ἐναντίον σου ὑπονοίας... Ποῖον μέλλον σὲ περιμένει ἂν θελήσῃς! Εἶσαι νέος, εὐφυῆς καὶ ἔχεις γενναίαν καρδίαν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος συνωρροῦτο καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον,

— Ζητῶ συγγνώμην! προσέθηκεν ὁ Δακολὰρ θλιβερῶς, λησμονῶ ὅτι νὰ σὲ ἐπαινῶ ἐγὼ εἶνε ὡς νὰ σὲ ὕβριζω... Καὶ ὅμως, δὲν ἠμπορῶ ἄρα γε νὰ εὐχωμαι διὰ σέ;... "Ω! ἂν ποτὲ δυνηθῶ νὰ σοὶ χρησιμεύσω, νὰ σὲ ὑπηρετήσω!... Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι λησμονῶ ἀκόμη τί εἶμαι καὶ τί μέ περιμένει!

Ὁ Λαυρέντιος ἐξήλθε τοῦ κρατητηρίου συγκεκινημένος καὶ οἶονεὶ πάσχων διὰ τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην συμπάθειαν. Ἐπανήλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀνέμενε τὴν ἀφιξίν τοῦ Μούλ.

Τέλος ὁ Μούλ ἀφίκετο μετὰ τοῦ μεσονυκτίου καὶ τῆς μιᾶς· συνεχάρη τὸν Λαυρέντιον καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτόν. Συγχρόνως ἀφίκετο ὁ ἀντεισαγγελεὺς καὶ ὁ ἀνακριτής.

Οἱ δύο οὗτοι δικασταὶ καὶ ὁ Μούλ μετέβησαν πάραυτα εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸ κρατητήριο.

Ἄλλὰ μόλις εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ καὶ ἔστησαν ὡς εἰ κεραυνόπληκτοι: ὁ Δακολὰρ δὲν ἦτο ἐκεῖ, ὃ δὲ χωροφύλαξ ὁ φυλάσσων αὐτόν ἐκεῖτο χαμαὶ φέρων σχοινίον περὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ.

Πῶς ὁ Δακολὰρ, δεδεμένος ὡς ἦτο, ἠδυνήθη νὰ καταρριψῇ τὸν χωροφύλακα;

Τὰ πάντα ἐξηγήθησαν μετ' ὀλίγον:

Τὸ καθίσμα, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ χωροφύλαξ, ἦτο πλησίον τοῦ μόνου παραθύρου, δι' οὗ ἐφωτιζετο τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο· τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν ἡμιάνοικτα ἕνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος καύσανος. Δύο ἐκ τῶν σιδηρῶν ράβδων, αἵτινες ἔφρασσον τὸ παράθυρον, ἔξωθεν, εἶχον προιονισθῆ καὶ ἀφαιρεθῆ, ἔξωθεν δὲ εἶχον ρίψει βρόχον ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου χωροφύλακος καὶ ἀποπνίξει αὐτόν πρὶν ἢ οὗτος δυνηθῆ νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν.

"Ἦδη, τίς εἶχε σπεύσει εἰς βοήθειαν τοῦ Δακολὰρ, ἂν μὴ οἱ ἀρχαῖοι αὐτοῦ σύντροφοι; Εἰς τὸν μικρὸν κῆπον, ὑπὸ τὸ παράθυρον, ὑπῆρχον ἴχνη βημάτων, κλίμαξ δὲ τίς ἐστηρίζετο ἐπὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου... ὁ χωροφύλαξ, ἄλλως τε, ἅμα συνελθὼν, ἐβεβαίωσε πάντα ταῦτα.

Ὁ Μούλ ἦν ἐξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς. Κατηράσθη τὰς ἐπαρχίας μὲ τὴν ἀστυνομίαν των καὶ τοὺς χωροφύλακας καὶ τὰ θῆλια καὶ ὄλως ἀκατάλληλα ἐκεῖνα κρατητήρια, δι' ὧν εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ δραπετεύσῃ.

[Ἐπταῖ συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

"Ἡ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν νέων προκληθεῖσα ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου συγκίνησις εἶνε εὐνόητος. Πάντες ἔκθαμβοι προσέβλεπον ἀλλήλους· ἡ ἐκπληξίς των ἦτο μεγίστη.

"Ἰδίως ἀπερίγραπτος αὕτη κατέστη, ὅταν ὁ Μπουβάρ, ὑποδεικνύων τοὺς δύο ἀγύρτας, ἀνέκραζεν:

— Ἰδοὺ οἱ ἔνοχοι!

Ἐξ ἐνστίκτου ἕκαστος ὠπισθοδρόμησεν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ φήμη τοῦ συμβεβηκότος διεδόθη εἰς τὰς αἰθούσας· οἱ χοροὶ ἔπαυσαν, τὸ χαρτοπαίγνιον διεκόπη. Πάντες οἱ κεκλημένοι ἐπλησίασαν τὸν ὄμιλον τὸν περιστοιχίζοντα τὰ δύο ἔντιμα ὑποκείμενα.

— Συνελήφθημεν! ἐψιθύρισεν ὁ Νικέζ. "Α! κακὴ μοῖρα! Εἶχα μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ θράτος μου.

Ταχὺ περὶ αὐτόν ρίψας βλέμμα καὶ πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς φυγῆς, ἀνεφώνησε διὰ τόνου σκωπτικοῦ:

— Λοιπὸν! μάλιστα, κύριοι, σὰς εἶπεν τὴν ἀλήθειαν. Μάθετε ὅμως ὅτι ἐγὼ ἔχω νὰ διατρέξω ὀλιγώτερος κινδύνους ἢ ὁ... σύντροφός μου· καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος γνωρίζει ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, θὰ σὰς εἶπει ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ διέπραξε μόνος τὴν δολοφονίαν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ὡς ἐκ τύχης ὠφελήθη.

— Μὴ λέγετε ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ, εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὁ κύριος Μπουβάρ· τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε ἔντιμον· τὸ ἔλαβε, συνεπεῖα ἐγκλήματος, ὁ θῆλιος αὐτός, ὅστις ὀνομάζεται ἀπλοῦστατα Κάρολος.

Ὁ τελευταῖος οὗτος κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας, καταβιάσας τὴν κεφαλὴν καὶ μὴ τολμῶν νὰ παρατηρήσῃ τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτόν.

Ὁ Νικέζ διὰ τοῦ αὐτοῦ σκωπτικοῦ ὕφους ἐξηκολούθησεν:

— Πιστεύω ὅτι ὁ ἰατρὸς κύριος Δουσατέλ ἐνθυμεῖται τὴν συμφωνίαν, τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκάμαμεν καὶ ὅτι τοῦ ὑπεσχέθη νὰ καταστήσῃ γνωστόν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀληθοῦς δολοφόνου. Ὅθεν ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἰδοὺ ὁ δολοφόνος, ὁ συνέταιρός μου.

"Ἡ ἀπάθεια τοῦ Λαυρεντίου ἐξέπληξε πάντας.

— Καὶ τῶρα, κύριε Μπουβάρ, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν προχωρῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου, ἐνθυμηθῆτε ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀδίκως κατεδιώχθη εἰς ἀθῶος, ὁ ὁποῖος, καίτοι κατόπιν ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀθώότης του, δὲν ἠδυνήθη ὅμως ν' ἀποκατασταθῇ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐνταῦθα ἀκόμη, εἰς τὰς αἰθούσας αὐτάς, ὁ Μάξιμος ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς περιφρονήσεως, χάρις εἰς τὰς συκοφαντίας

καί τὰς μυστρας δολοπλοκίας τοῦ ἀθλίου, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐνώπιόν σας.

Καί ὑπέδειξε τὸν Κάρολον. Μεθ' ὃ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Νικέζ, εἶπεν :

— Ὁ συνένοχός σου εἶνε ἡμιθανὴς ἐκ τρόμου· δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ. Εἰπέ εἰς τοὺς κυρίους αὐτοὺς διὰ ποίου τρόπου ἐδολοφονήθη ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ἀθώότητος τοῦ Μαξίμου οἱ ὑποπευθέντες τὴν ἐντιμότητά του.

— Ἄς διηγηθῇ τὴν ὑπόθεσιν ὁ κύριος Μπουβάρ, ὁ ὁποῖος τὴν γνωρίζει πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἐγὼ θὰ ἐπιβεβαιώσω.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀρχίζω.

Πάντες ἐγένοντο προσεκτικοί.

Ὁ Μπουβάρ ἤρξατο ὡς ἑξῆς :

— Ἡ διήγησίς μου θὰ εἶνε ὀλίγον μακρά. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ κύριος Μαξίμος, ἀναχωρῶν τῆς Λέσχης, κατήρχετο τὴν κλίμακα, συνήντησεν εἰς αὐτὴν τὸν στενὸν τοῦ φίλου, τὸν ὀνομαζόμενον μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεκοίωσε τὸ σημαντικὸν κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Ὁ λεγόμενος αὐτὸς μαρκήσιος, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς ἐλεεινὸς τυχοδιωκτῆς, ἔζη ἐκ τῶν πόρων τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐγνώριζε δὲ ποῦ μετέβαιεν ὁ φίλος του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Μαξίμος ἠγάπα μίαν νεανίδα καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς μετέβαιεν εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Ἄφνης ἔσχε τὴν ιδέαν νὰ ἐπωφεληθῇ περιστάσεως ἐξαιρετικῆς, ὅπως πλουτίσῃ. Παρὰ τοῦ φίλου του ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ μετ' ὀλίγον θ' ἀνεχώρει τῆς Λέσχης καὶ ἀμέσως ἐσκέφθη νὰ οἰκειοποιήθῃ τὸ κέρδος τοῦ εὐτυχοῦς παίκτη. Ὁ Μαξίμος εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ ἡ ἀναχώρησίς του, βεβαίως, θὰ παρετηρήθη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Λέσχης.

Ὁ Κάρολος κατήλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν ἀναμένων τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ μόνος, ἀνεκοίωσε δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῷ παιγνιδίῳ κέρδη του.

— Ἄ! ἀνέκραξε παράυτα, ὅποια ἀφροσύνη νὰ μεταβῆτε μόνος εἰς τὴν οἰκίαν σας κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ μὲ ποσὸν τόσον σημαντικόν!

— Τί πειράζει; Δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀφίστετε νὰ σὰς συνοδεύσω μέχρι τῆς οἰκίας σας· τίς οἶδε τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ! Ἄ! ἰδοὺ μία ἀμαξία.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἔνευσε τῷ ἀμαξηλάτῃ νὰ σταθῇ.

Ἐἴτε διότι ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ ἐπίεσθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ Καρόλου, εἴτε διότι δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστήσῃ αὐτόν, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνήσῃ τὴν συνδρομὴν του. Ὅθεν διηυθύνθη πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀνέλθῃ ὁ φίλος του, εἶπε ταχέως λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ἄμφότεροι ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀμαξίαν.

— Ἐδώσατε τὴν διεύθυνσιν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Τὴν ἔδωσα.

— Ἡ διήγησις αὕτη εἶνε λίαν ἐνδιαφέρουσα, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βαρλάξ παρατηρῶν τὸν νεαρὸν κύριον Δυβουά.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἔδραξε τὰ χεῖλη, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ διαγωγή τοῦ Καρόλου, κύριοι, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ παράδοξον ἢ πρότασίς του ἦτο φυσικωτάτη. Ἐὰν ἀπορεῖτε ἴσως πῶς γνωρίζω αὐτὰς τὰς λεπτομερείας· βραδύτερον θὰ τὸ μάθετε.

Ἡ ἀμαξία ὀλοὲν ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος, τοῦτο δὲ ἐξέπληττε τὸν κόμητα. Ἄλλ' ὁ ἐντιμὸς κύριος Κάρολος δὲν εἶχε δώσει εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ· τῷ εἶχεν εἶπει :

— Πηγαίνομεν εἰς Παντέν· θὰ σταματήσῃς πρὸ τῆς εἰσόδου· ἐὰν μὰς ὑπάγῃς γρήγορα ἔχεις πέντε εἰκοσάφορα.

Ἄφνης ὁ κόμης διέλυσε τὴν σιωπὴν :

— Περιέργον, εἶπε, πῶς βραδύνομεν.

— Ἐνεκα τοῦ ἐλεεινοῦ καιροῦ καὶ τῆς πολλῆς χιόνος, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, ἀνησυχῶν.

Ἐκ τύχης, ὀλίγον πρότερον, ὁ δολοφόνος εἶχε σχετισθῇ μετὰ τινος φαρμακοποιοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔμαθε τὰς διαφόρους ιδιότητας τῶν δηλητηρίων. Εἶχε μάθει τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐκτακτὸν δραστηριότητα τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος καὶ τὰ κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα αὐτοῦ, εἰσπνεομένου ἢ πινομένου. Συνεπῶς πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ φιαλίδιον περιέχον τὸ δηλητήριον αὐτό, στερωρῶς πεπωματισμένον.

Νῦν ἐσκέφθη νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ, ὅτε τὰ πάντα ἔδικινον κατ' εὐχὴν. Ἐν μόνον πρᾶγμα τὸν ἀνησυχεῖ· τίνι τρόπῳ θὰ κατεβίβαζε τὸ πτώμα ἐκ τῆς ἀμαξίας, χωρὶς νὰ δώσῃ ὑποψίας εἰς τὸν ἀμαξηλάτην;

Περιστατικόν τι ἐν τούτοις μετέδραξε τὰς σκέψεις του.

Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἐρχίνοτο σύνουος εἶπεν εἰς τὸν Κάρολον :

— Δὲν ἠξερῶ τί ἔχω ἀπόψε, αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἠμικρανίαν· ἀνοίξατε, παρακαλῶ, τὴν μίαν θυρίδα.

Ἡ αἴτησις αὕτη δυσηρέστησε ζωηρῶς τὸν δολοφόνον, φοβηθέντα μήπως τὸ θῦμά του παρατηρήσει ἔξω καὶ ἴδει εἰς ποῖον δρόμον ἐβάδιζον.

Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, φυσικωτάτην ἄλλως τε. Πράγματι δὲ ὁ ἀθλιος ἤνοιξε τὴν θυρίδα. Ἄλλ' ὁ ἐν τῇ ἀμαξίᾳ εἰσδύσας σφοδρὸς ἀνεμος παρήγαγεν ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὁ κόμης ἀνέμενε.

— ὦ! ἐψιθύρισε, τώρα εἶμαι περισσότερο ἀδιάθετος.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέσῃ τι πλέον, ἐκλονίσθη καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νομιζομένου μαρκησίου.

Ὁ τελευταῖος οὗτος συνέλαβε τότε

στακτικὴν ἔμπνευσιν. Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ τὸ ρινίμακτρόν του καὶ ἐφίμωσε τὸ στόμα τοῦ κόμητος, ἐνῶ συγχρόνως, στηρίζων τὸ ἐγχειρίδιον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δὲ Φερουζόλ, ἔλεγεν αὐτῷ :

— Σιωπὴ! ἢ σὲ φονεύω. Ἐφθάσαμεν. Ἐπάρυτα δὲ ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην :

— Στασού θὰ καταβῶμεν.

Πάντα ταῦτα διεξήχθησαν ἐν διαστήματι ὀλίγων δευτερολέπτων, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ὁ κόμης νὰ κάμῃ οὐδεμίαν κίνησιν. Ὁ Κάρολος πρῶτος κατήλθε τῆς ἀμαξίας καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δὲ Φερουζόλ, ὅπως τὸν βοηθήσῃ νὰ κατέλθῃ· ὁ κόμης ὅμως, προκισθανόμενος δυστύχημα, ἤρνετο νὰ καταβῇ, ἐδέησε δὲ ὅπως ὁ Κάρολος ἐξαγάγῃ πάλιν τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ τὸν ἐξαναγάσῃ νὰ κατέλθῃ.

Ὁ ἀμαξηλάτης οὐδὲν εἶδεν· ἔλαβε τὰ πέντε εἰκοσάφορα καὶ ἀνεχώρησε περιχαρῆς.

Βλέπων τὴν ἀμαξίαν ἀπομακρυνομένην ὁ ἀθλιος μαρκησίου, ἐξέβλεψε στόνον ἀνακουφίσεως. Ἦτο μόνος μετὰ τοῦ θῦματός του εἰς Παντέν, εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων μέτρων ἀπὸ τῶν ὄχυρωμάτων.

Ἐκλέγων τὸ Παντέν ὁ Κάρολος ὡς μέρος τοῦ ἐγκλήματος, εἶχε τὸν σκοπὸν του· διότι, φονεύων τὸν κόμητα, εὐκόλως θὰ ἐξηγᾶντο εἰς τι τῶν αὐτοῦ ὀρυχέων τὸ πτώμα του.

Ἡ ὥρα ἐπέστη.

Ὁ δολοφόνος ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου τοῦ τὸ φιαλίδιον τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς ρῶθωνας τοῦ κόμητος, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέσπα τὸ φίμωτρον.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε κεραυνοβόλον.

Μόλις ἀνέπνευσεν ὁ δὲ Φερουζόλ τὸ περιεχόμενον τοῦ φιαλιδίου, καὶ ἔπεσεν ἀποτόμως κατὰ γῆς.

Ἦτο νεκρός.

Ὁ δολοφόνος ἐπωμάτισε τὸ φιαλίδιον καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Τίς ἠδύνατο τώρα, κύριοι, νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἐδολοφόνησε τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ, τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸν ἔρημον δρόμον τοῦ Παντέν;

Ἄφου ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ θύματος, ἀνεχώρησε μεταβάνων εἰς τὴν οἰκίαν του, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν οὕτω εὐκόλως ἀποκτηθεῖσαν περιουσίαν. Ἐφεξῆς ἦτο πλούσιος ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ· ἠδύνατο νὰ φέρῃ ὑπερηφάνως τὸν τίτλον του καὶ νὰ ζῇ ἐντίμως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ.

Διὰ βήματος ταχέως ἀπεμακρύνθη τοῦ μέρους ἐκείνου, ὁ ἀθλιος. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἔστρεψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, παρετηρήθη ὑπὸ τριῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖ που ἵσταμένων.

— Ἐὰν ἀκολουθήσῃς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, Φελιδῶρ, καὶ θὰ μοῦ πῆς ποῦ κατοικεῖ. Φρόνησιν!

Ὁ κληθεὶς Φελιδῶρ ἠκολούθησε τὸν μαρκησίου.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΞΕΛ:

Ο ΝΑΝΤΑΣ

Διήγημα Αλμείλιου Ζολά

ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΕΤΡΕ

ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΥΕΛΛΑΙ

Διήγημα

Α'

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος τοῦ 187... ὁ κύριος δούξ καὶ ἡ κυρία δούκισσα καθήμενοι ἐν τῇ αἰθούσῃ των, συνωμίλου, τοὺς πόδας στηρίζοντες ἐπὶ τῶν πυρωσιῶν.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον, δούκισσα, ἔλεγον ὁ δούξ, δὲν καταλαμβάνω διατὶ ἀρνεῖται. Ὁ κύριος κόμης Ὁκτάβιος Δεμῶλ εἶναι ἐκ τῶν χαριεστέρων μας εὐγενῶν. Κατάγεται ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας, ἔχει πεισιαν μεγάλην, καρδίαν ἀδολον, ὠραῖον παραστατικόν, εἰλικρινῆ φυσιογνωμίαν καὶ εἶναι μόνον τριακοντούτης. Περιπλέον θεωρεῖται ὡς κατέχων μεγίστην κρίσιν καὶ εὐθύτητα εἰς τὰς πράξεις του. Τέλος δέ, πᾶν ὅσον οὐδὲν καταστρέφει... τοῦναντίον, εἶναι χαριεστάτος ἰππότης καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ καταστήσῃ εὐτυχεστάτην τὴν σύζυγόν του.

— Ἐχεις πληρέστατα δίκαιον, δούξ, διὸ ἐδέχτην... ἐδέχθημεν, θέλω νὰ εἶπω, εὐνοϊκώτατα τὴν πρότασιν ἣν ὁ μαρκήσιος Δετ... μᾶς ἔκαμε περὶ τοῦ φίλου του κόμητος Ὁκτάβιου.

— Πῶς λοιπὸν, φιλάττη, ἡ Κλοτίλδη ἀρνεῖται;

— Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ ἀγνοεῖ, δούξ. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι πολὺ νέα, καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει πολὺ καλὰ ἀκόμη τὸν κόσμον... τέλος ὅτι δὲν ὤριμασε πρὸς γάμον. Ἐν συντόμῳ, ἀρνεῖται... πρὸς τὸ παρὸν ἐννοεῖται, διότι τὸ προσεχὲς ἔτος, λέγει...

— Ἀηδεῖς αἰτιολογίαι!... Τὸ προσεχὲς ἔτος! τὸ προσεχὲς ἔτος. Εἶναι δεκαοκτὼ ἐτῶν, τί διάβολο! καὶ ποῖος μᾶς λέγει ὅτι ὁ κόμης ἐκ πείσματος δὲν θὰ γυμφευθῇ ἄλλην. Εἰξεύρω κάλλιστα ὅτι ἡ Κλοτίλδη εἶναι ὠραία, ὠραιότατη μάλιστα, διότι εἶναι κόρη σου, δούκισσα, καί...
— Δούξ! δούξ!

— Ἐπιμένω εἰς τὴν ιδέαν μου. Λοιπὸν ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι αἰτιολογίαι. Ὁ κόμης, ὅσον καὶ ἂν τὴν ἀγαπᾷ, δυνατὸν νὰ εὕρῃ ἄλλην ἐπίσης ὠραίαν ὡς τὴν Κλοτίλδην, ἐν ᾧ ἡμεῖς δυσκόλως θὰ ἐπανεύρωμεν ἕνα κόμητα Ὁκτάβιον.

— Αὐτὰ εἶπον καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Κλοτίλδην, φίλε μου.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη;

— Αὐτὰ: Λοιπὸν! τόσον τὸ καλλίερρον!

— Διάβολο! διάβολο! τότε εἶναι σοβαρὰ ἡ ἀρνήσις της;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, φίλτατέ μου.

— Ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ, δούκισσα.

Πρῶτον διότι ὁ κόμης ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν μοὶ ἤρεσκε, δεύτερον δὲ διότι ἦτο ὁ ἀρμοδιώτερος διὰ τὴν Κλοτίλδην σύζυγος... Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί τὰ θέλεις; Δὲν εἴμποροῦμεν νὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν παρὰ τὴν θέλησίν της. Ἄς περιμείνωμεν.

Καὶ ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα ἀπεχωρτήθησαν ἀλλήλων· ὁ δούξ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν λέσχην, ἡ δούκισσα δὲ εἰς τὸ μελόδραμα μετὰ τῆς Κλοτίλδης, ὅπου θέλωμεν τὰς ἀκολουθήσῃ.

Καὶ μετὰ τὴν ἀφίξιν των εἰς τὸ θέατρον ἡ Κλοτίλδη ἐξηκολούθει νὰ ἦναι μελαγχολική. Τὸ πρόσωπόν της ἐφανέρωνεν ἔτι τὴν ἀνίαν ἣν ἡ συνομιλία τῆς μητρὸς της τῇ προὔξενησε τὴν ἡμέραν. Καίπερ ἀπασχολημένοι ὑπὸ τῆς παραστάσεως κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐν τούτοις ἦτο παραδεδομένη ὀλόκληρος εἰς τὰς σκέψεις της καὶ ἐνίστε ἤρουν ἀνυπομόνας τὰ καθίσματα τῆς πλατείας διὰ τῶν διόπτρων της.

Ἦκουσε χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν πρώτην πρᾶξιν, ἀκουμβῶσα ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ θεωρείου.

Ἄλλὰ κατὰ τὸ διάλειμμα, δύο νέοι θεαταὶ εἰσήλθον εἰς τὴν πλατεῖαν, χαιρετίσαντες τὴν δούκισσαν καὶ τὴν θυγατέρα της· τότε ἡ μορφή τῆς Κλοτίλδης αἰθρίασε, καὶ ἡ μελαγχολία ὑπεχώρησεν, ἂν οὐχὶ πρὸ τῆς εὐθυμίας, τοῦλάχιστον πρὸ τῆς εὐχαριστήσεως.

Ὁ μὲν ἦτο ὁ νεαρὸς ὑποκόμης Ἀρμάνδος, ἔχων ξανθὴν κόμην, καὶ σκωπτικὸν τὸ ὕφος. Ἦτο ἐνδεδυμένος κατὰ τὸ τελευταῖον ἔθος καὶ εἶχε τὸ ὕφος φιλάσθενον. Ὁ δὲ ἦτο νέος ὄν ἀπεκάλουον χονδρο-Ἀνατόλιον, ὠραῖος ἀνὴρ με μελανὴν κόμην, εὐρωστος, ἀλλὰ κοινῆς φυσιογνωμίας.

Ἀμφότεροι λοιπὸν οἱ νέοι οὗτοι τοῦ κόσμου ἐπραγματοποιοῦν διὰ τὴν Κλοτίλδην τὸ ἰδεῶδες ὅπερ εἶχε μορφώσῃ διὰ τὸν μέλλοντα μελαγχροινὸν ἢ ξανθὸν σύζυγον, ὃν θὰ ὑπανδρεύετο ἡμέραν τινὰ καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς συναναστροφὰς εἶχε συναντήσῃ τοὺς δύο τύπους τῶν νεανικῶν ὄνειροπολημάτων της, περιέμενον ὅπως ἔλθῃ ἡ στιγμή καθ' ἣν ὁ μὲν ἢ ὁ δὲ ἦθελον τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. Ἠγάπα λοιπὸν ἀμφοτέρους ἡσύχως, ἀνευ πάθους, ἀλλὰ μετ' ἐπιμονῆς.

Ἴδου διατὶ ἠρνήθη τὸν κόμητα Ὁκτάβιον. Ἦτο πεπεισμένη ὅτι ὁ ὑποκόμης ἢ ὁ χονδρο-Ἀνατόλιος τὴν ἠγάπων ἢ θὰ τὴν ἠγάπων μετ' ὀλίγον καὶ ὅτι θὰ καθίστατο ἡ εὐδαίμων σύζυγος τοῦ πρώτου αἰτήσαντος.

Τὴν ἰδίαν ἔσπέραν ἡ τρελὴ νεανίς, ἣτις ἐπίστευεν ἐαυτὴν σώφρονα, ἐκοιμήθη εὐτυχῆς καὶ πιστεύουσα εἰς τὸ μέλλον.

Τὴν ἐπαύριον ὁ μαρκήσιος Δετ... ἤγειλεν εὐγενῶς τῷ κόμητι Ὁκτάβιῳ, ὅτι ἡ ὠραία Κλοτίλδη ἠρνήθη τὴν πρότασίν του.

Ὁ κόμης, πᾶσαν ἄλλην ἀπάντησιν ἀναμένων, ἐθλίβη βαθέως ἐκ τῆς ἀρνήσεως ταύτης καὶ κατέλιπε τοὺς Παρισίους.

Β'

Ὁ χειμὼν ἐπανῆλθε καὶ μετ' αὐτοῦ αἱ

ἐορταί, οἱ χοροί, τὰ θέατρα. Ἡ Κλοτίλδη ἦτο ὠραιότερα ἢ ἄλλοτε καὶ τὴν ὠδήγουν περισσότερον εἰς τὸν κόσμον· πανταχοῦ τὴν ἔβλεπον καὶ πολὺς λόγος ἐγένετο διὰ τὴν εὐθυμίαν της καὶ χάριν της. Τοῦναντίον οὐδὲ ὡς ὠμίλου περι τοῦ κόμητος Ὁκτάβιου, ἡμέραν δὲ τινα καθ' ἣν ὁ δούξ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ αὐτοῦ τῷ ἀπεκρίθησαν εἰρωνικῶς μειδιῶντες: «Ὁ κόμης Δεμῶλ, δούξ; Ταξιδεύει.» Καὶ τοῦτο ἦλο ὄλον· ὁ δούξ δὲν ἐπέμεινε.

Ἐσπέραν τινὰ, ἐν τινι μεγάλῳ χορῷ, ἡ Κλοτίλδη ἐχώρευε μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου της λοχαγοῦ, ὅταν ὁ χονδρο-Ἀνατόλιος χορεύων ἐπίσης προσέκρουσε μετ' αὐτῶν.

— Πόσον ἀδέξιός εἶν' αὐτὸς ὁ Ἀνατόλιος, ἀ, ἐξαδέλφη; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός.

— Εἶσαι αὐστηρός, ἐξαδελφέ μου!

— Ὅχι, ἀλλ' εἶναι τόσον χονδρός, ὥστε λυποῦμαι τὴν καυμένην τὴν Βέρθαν Δεσαβλῶν.

— Καὶ διατὶ τὴν λυπεῖσαι;

— Διότι ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ τὴν ὑπανδρευθῇ.

— Θὰ τὸν ὑπανδρευθῇ;

— Ἐ! βεβαίως. Πῶς, δὲν τὸ εἰξευρες; Κλοτίλδη;

— Ὅχι, τῶρα τὸ μανθάνω κατὰ πρῶτον.

— Ὁ κόσμος τῷχει τύμπανον. Εἶνε γεγονός. Ὁ γάμος ὠρίσθη διὰ τὴν 28 Ἰανουαρίου. Ἄ! θὰ γείνη λαμπρός· κατόπιν θὰ φάγουν καὶ οἱ νεόνυμφοι θ' ἀναχωρήσουν. Βλέπεις, ἐξαδέλφη, ὅτι εἶμαι πολὺ καλὰ πληροφορημένος.

— Περὶ τῆς ἀναχωρήσεως;

— Βεβαίως, εἶναι συνήθεια τῶρα. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλάζουσι φόρεμα καὶ τρέχουσι εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ Ἀνατόλιος καὶ ἡ Βέρθα, σύζυγός του τότε, θ' ἀναχωρήσωσιν εἰς Ἰταλίαν.

— Εἰς Ἰταλίαν;

— Ναι... Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἐξαδέλφη... Ὁχι;;

— Πράγματι, δὲν εἰξεύρω... Ἴσως ἡ ζέστη... Εἶμαι ἀδιάθετος.

— Ἐλα ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ ὁ λοχαγὸς παρέσυρε τὴν Κλοτίλδην εἰς γειτονικὴν αἰθουσαν, ἐν ἣ ἡ μήτηρ της τὴν ἠκολούθησεν. Ἀλλὰ νευρικὴ κρίσις, διαρκέσασα ἐπὶ διωρον περίπου, κατέβαλεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν νεανίδα, ὥστε ἐδέησε νὰ τὴν μεταφέρωσιν οἱκοι μετὰ πολλῶν προφυλαξέων.

Κατόπιν τῆς κρίσεως ταύτης ἡ Κλοτίλδη ἠδιαθέτησεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μεθ' ἧς ἡ λογικὴ ὑπερίσχυσε τῆς θλίψεως.

— Ἐστῶ, διελογίσθη, ἐπροτίμων τὸν κύριον Ἀνατόλιον, ἀληθές· ἀλλ' ὁ ἐξαδέλφός μου ἔχει ἴσως δίκαιον, καὶ δὲν ἦτο σύζυγος ποῦ μοὶ ἤρμοζεν, ἐν ᾧ ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος εἶναι πολὺ καλλίτερος, καὶ πρέπει νὰ μὲ νυμφευθῇ.

Ἡ Κλοτίλδη λοιπὸν ἤρχισεν αὐτὴς νὰ συχναῖ εἰς τοὺς χορούς. Εἶχε γείνη ὠχρὰ ὀλίγον, ἀλλὰ διέμεινε πάντοτε χαρίεσσα καὶ ὠραία. Ἡ θλίψις μόλις ἤγγισε τὴν νεαρὰν καρδίαν της. Ἀνεπαίσθητως παρηκολούθησε τὸν ὑποκόμητα καὶ πλει-

στάκις μάλιστα έχορευε μετ' αὐτοῦ τὸν ἔγκυκλον.

Ἄλλ' ὁ χειμὼν παρήλθε, χωρὶς οὗτος νὰ τὴν ζητήσῃ. Εἶτα ἄπαντες κατέλιπον τοὺς Παρισίους, ἐλθόντος τοῦ ἔαρος. Ἡ Κλοτίλδη ἀνεχώρησεν ὡσαύτως, πεπεισμένη ὅτι ὁ ὑποκόμης τὴν ἡγάπα καὶ ὅτι ὁ γάμος τῆς θὰ ἐγείνετο τὸν προσεχῆ χειμῶνα. Προσθέσωμεν ὅτι καὶ ὁ ὑποκόμης τὴν εὑρίσκειν ἀξιολάτρευτον.

Γ'

Αἱ συναναστροφὰὶ τοῦ ἐπομένου χειμῶνος ἤρχισαν βραδέως. Ὁ δούξ, ἡ δούκισσα καὶ ἡ Κλοτίλδη ἐκ τῶν τελευταίων ἐπανήλθεν εἰς Παρισίους, βραδύναντες ἕνεκα τῶν μεγάλων κυνηγιῶν τῆς Περιγύρδης. Μόλις ἔμαθον τὴν ἀφίξιν των καὶ μετέβησαν νὰ τοῖς εἴπωσι τὰς εἰδήσεις, αἷτινες εἰσὶ πάντοτε πολλὰ κατόπιν θέρους διελθόντος ἐκτὸς τῶν Παρισίων.

Ἐκ τῶν πρώτων εἰδήσεων ἃς ἡ δούκισσα ἔμαθεν, ἦτο ὁ γάμος τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου μετὰ νεαρᾶς χήρας πλουσιωτάτης. Ἡ φίλη, ἣτις εἶπε τοῦτο, προσέθηκέν ὅτι ὁ ὑποκόμης εἶχε συναντήσῃ τὴν νέαν χήραν παρὰ τινι φιλικῆ ὀικογενείᾳ, ἐν τῇ ἐξοχῇ ἔνθα διήλθε τὸ θέρος καὶ ὅτι ἡ εὐγλωττία του ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέθελε τὴν ὠραίαν, ἐν ᾗ ἐκυνήγουν τὴν ἀλώπεκα ἢ ἡλίεον ἐν τῇ λίμνῃ τῆς ἐπαύλεως. Τέλος περαίνουσα εἶπεν ὅτι ὁ ὑποκόμης εὔρεν ὅ,τι πρὸ πενταετίας ἐζήτηι, δηλαδὴ οὐχὶ τὸν ἔρωτα, πρὸς τί! ἀλλὰ μεγάλην περιουσίαν ἵνα πληρώσῃ τὰ χρέη του.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐκεραυνοβόλησε τὴν καρδίαν τῆς Κλοτίλδης, ἀλλὰ διέμεινεν ἰσχυροτέρα τῆς πρώτης φορᾶς καὶ κατέστειλε τὴν θλίψιν της. Ὅταν ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔκλαυσε πικρῶς τὴν ἀπολεσεθεῖσαν τελευταίαν ἐλπίδα της καὶ παράφρων ἐξ ἀπελπισμοῦ, ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ.

Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης ἐδήλωσεν ὅτι πάσχει. Δὲν ἔτρωγε πλέον, δὲν ἐζήρχετο, οὐδὲν ἄλλο συλλογιζομένη εἰ μὴ τὸ βαθὺ ἄλγος της. Μετ' ὀλίγον προσεβλήθη ὑπὸ τοσαύτης ἀδυναμίας, ὥστε ἐκινδύνευεν. Ὁ γρά, ἰσχνή, ἐφάνετο, ἐντὸς τῆς λευκῆς ἐσθῆτός της, ὡς φάσμα βαῖνον διὰ μέσου τῶν μεγάλων αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου. Ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα ἔντρομοι, συμβουλευθήσαν τοὺς περιφανεστέρους ἐπιστήμονας, οἵτινες ἄπαντες διέταξαν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ πρὸς τοῦτο συνέστησαν τὰς μεσημβρινὰς χώρας.

Ὁ δούξ, ἡ δούκισσα καὶ ἡ Κλοτίλδη ἀνεχώρησαν πάραυτα εἰς Νίκαιαν.

Ἐπαισθητὴ σωματικὴ βελτίωσις ἐξεδηλώθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὑγείαν τῆς Κλοτίλδης: ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν ὁμοῦς ἕμεινεν ἡ αὐτὴ κατάσταση. Ἡ ἄλλοτε τὸσον εὐθυμος, ζωηρὰ καὶ φιλόγελος, διήρχετο ὀλοκλήρους ἡμέρας μελαγχολικὴ ἐντὸς θρονίου, θεωροῦσα τὴν κυανθὴν θάλασσαν τῆς Μεσογαίου, καὶ κλαίουσα. Ἄν τὸ σῶμα ἐξεγειρέτο, ἡ καρδιά τοῦναντίον κατέπιπτεν ἔτι μάλλον ἐν τῷ ληθάργῳ τοῦ ἀπελπισμοῦ καὶ τῆς θλίψεως.

Τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος παρήλθε λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ σημαντικωτέρα ὠφέλεια, ὅταν αἴφνης, κατὰ τὸ ἔαρ, τὸ πρόσωπον τῆς Κλοτίλδης αἰθρίασε. Συγκατετέθη νὰ κάμῃ περιπάτους τινάς, κατ' ἀρχὰς ἐφ' ἀμάξης, εἶτα πεζῇ ὤμιλει εὐκολώτερον, καὶ ἐδέχθη τέλος τὰς διασκεδάσεις. Ἡ ὠραία Κλοτίλδη ἐζήρχετο ἐπὶ τέλους τοῦ ληθάργου της καὶ καθίστατο ἢ πρότερον λαμπρὰ νεανίς.

Ἐσπέραν τινὰ, κατ' ἣν συνωμίλει ἐπὶ τοῦ δώματος μετὰ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δούκισσης, εἶπε:

— Καὶ ὁ κόμης Δεμῶλ, πάτερ μου, τί ἔγεινε;

— Ταξειδεύει, ἀγαπητῆ μου Κλοτίλδη.

— Ἄ!... Καὶ δὲν μ' ἐξαναζήτησε;

— Ὅχι, φιλιότη μου, ὄχι... μήπως ἐσκέφθης;

— Ἴσως, πάτερ μου.

— Τότε... ἂν σὲ ἐξαναζήτησῃ τώρα, θὰ δεχθῆς;

Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποκριθῇ ἀλλ' ἐστήριξε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ πατρός της, ἐνόησαντος τὴν ἀφρον τὴν αὐτὴν ὁμολογίαν.

Πράγματι ἡ ἀσθένεια εἶχεν ὀριμᾶσῃ τὸν νοῦν τῆς Κλοτίλδης καὶ ἐξεγείρη τὴν καρδίαν της. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς λύπης της, ἡ λογικὴ ἐποίησε τὸ ὑπόκωπον ἔργον της καὶ ἐνόησε διατὶ ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ Ἀνατόλιος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν νυμφευθῶσιν. Εἶτα ἀνεμνήσθη τοῦ ὠραίου ἱππότητος, περὶ οὗ ἄλλοτε ἡ μήτηρ της τῇ ἔκαμε λόγον, ὠμολόγησεν εἰς ἑαυτὴν ὅτι ἦτο ἀνώτερος τῶν δύο ἄλλων καὶ τὸν εὔρε τέλειον. Τότε ἡ ἀπληστος ἔρωτος νεαρὰ καρδιά της ἤρξατο νὰ πάλῃ ἠσύχως. Μετ' οὐ πολὺ ἡ Κλοτίλδη ἡγάπα τὸν κόμητα Ὀκτάβιον μετὰ πάθους, μετὰ μανίας. Μὴ δὲν ἦτο οὗτος, μετὰ πολλὰ ναυάγια, ὁ λιμὴν καὶ ἡ σωτηρία;

Ὁ δούξ, εἰς ἄκρον χαρεῖς διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς θυγατρὸς του, ἦν οὐδὲ νὰ ἐξηγήσῃ προσεπαθήσεν, ἀνεχώρησε πάραυτα εἰς Παρισίους.

Ὁ κόμης Ὀκτάβιος Δεμῶλ δὲν εὑρίσκετο μὲν ἐκεῖ, ἀλλ' εἶχεν ἀγγείλῃ τὴν ἐπάνοδόν του διὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον. Ὁ φίλος του μαρκήσιος Δετ..., ὁ πρῶτος προτείνας, ὑπῆρξεν ὁ ἔμπιστος τοῦ δουκὸς. Κατὰ πρῶτον ἠρνήθη.

— Πῶς, δούξ, εἶπε, θέλετε νὰ κάμω τοιοῦτον διάβημα, μετὰ τὴν ῥητὴν ἀρνήσιν, τὴν ὁποίαν ἡ θυγάτηρ σας ἔκαμε πρὸς τὸν Ὀκτάβιον! Μὰ εἶναι πολὺ λεπτὸν, φίλε μου, καὶ ὅσον ἐπιτήδειος διπλωμάτης καὶ ἂν εἶμαι φοβοῦμαι μήπως ἀποτύχω. Διότι καὶ ἐγὼ ἔχω νὰ σὰς ὁμολογήσω ἄτι, διότι πρέπει νὰ μάθητε ὅτι ἡ νέα κατάσταση τοῦ Ὀκταβίου προήλθεν ἐκ τῆς ἀρνήσεώς σας.

— Ποία κατάσταση, μαρκήσιε; δὲν τὴν γνωρίζω.

— Ἀλήθεια! Ἀκούσατέ με λοιπὸν. Ὁ Ὀκτάβιος, τὸν ὁποῖον θεωρῶ σχεδὸν ὡς υἱόν μου, μαθὼν ὅτι ἡ θυγάτηρ σας τὸν ἠρνήθη, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης λύπης! Ἦρχιζε ν' ἀγαπᾶ σπουδαίως τὴν Κλοτίλ-

δην, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔρωτος αὐτὸς ἠδύνατο, ἀφοβήθη μὴ κάμῃ κάμψιν ἀνοησίαν, καὶ ὡς τιμίος ἀνὴρ ἀνεχώρησεν. Ἐννοεῖτ ὅτι ἐπεδοκίμασα τὴν διαγωγὴν του, ἀλλὰ τὸν ἀπεδοκίμασα, ὅτε ἠράσθη γυναικὸς ἄνευ, χαριστάτης, ἣν συνήτησεν ἐν Βενετίᾳ. Ὡ! μὴ ἐξανίστασθε, δούξ! Τὴν εἶδον εἶναι ἀξιολάτρευτον πλάσμα. Εἶναι Βενετὴ, Φορναρίνα τοῦ Ραφαήλ... σερπὴν τέλους. Τὴν ἡγάπησε παραφρόσως, ὅπως ἀγαποῦν πάσαν νέαν ἐρωμένην. Ἐνόμιζα ὅτι ὀλίγον θὰ διήρκει ὁ ἔρωτος αὐτός, ὅτι θὰ ἦτο ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς λύπης τοῦ καὶ ὅτι κατόπιν ὁ κόμης θὰ μὰς ἐπανήρχετο ἰατρευμένος.

— Καί;...

— Ἐ! λοιπὸν, ἡπατήτην, δούξ! Δύο ἔτη διήρκεσε καὶ διαρκεῖ ἀκόμη ὁ ἔρωτος αὐτός, τὸν ὁποῖον μόνος ἐγὼ γνωρίζω. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ κόμης καὶ ἡ Βενετὴ τοῦ Βιόλα εὑρίσκονται εἰς Βαλπείρ, ῥέζο ἐτοιμαζόμενοι ὅπως ἔλθωσι νὰ διέλθωσι τὸν χειμῶνα εἰς Παρισίους.

— Ἀρ' οὐ ἐπανερχονται, ἴσως...

— Ναί, σὰς ἐννοῶ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ, διότι ἡ κατάσταση αὕτη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαρκῆσῃ πάντοτε. Ἴσως ἐκουράσθησαν. Ἄ! τὸ ἐπόθουν!... Ὅπως καὶ ἂν ἔχει, ὁμολογήσατε ὅτι εἶναι λεπτότατον ζήτημα νὰ τὸν ἀποσπάσωμεν ἐν στιγμῇ τοιαύτης ψυχολογικῆς κρίσεως καὶ ὅτι ἡ Βενετὴ ὅσον καὶ ἂν εἶναι ὠραία, δὲν θὰ ἀφήσῃ εὐκόλως τὸ θήραμά της... ἐκτὸς ἂν, καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ σωτηρία μας, αὕτη ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ μόνη.

— Ἐπὶ τέλους, γηραιέ μου φίλε, ὑποσχεθῆτέ μοι ὅτι θὰ προσπαθήσητε νὰ μεταβάλητε τὸν κόμητα.

— Ἐστω! Ἐὰν προσπαθήσω. Χάριν τῆς φιλίας καὶ τῆς θυγατρὸς σας, καὶ χάριν ἐνδιαφέροντος διὰ τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις μεθ' ὅλα ταῦτα εἶναι γενναῖος ἀνὴρ καὶ πρέπει νὰ νυμφευθῇ.

— Κάμετε αὐτό, φίλε μου, καὶ ἂν ἐπιτύχητε, θὰ σὰς ὀφείλω τὴν ζωὴν τῆς Κλοτίλδης.

— Πῶς;

— Ναί, πιστεύω ὅτι τὸν ἀγαπᾶ διακαῶς καὶ ὅτι θ' ἀποθάνῃ ἂν αὐτὸς ἀρνήθῃ.

— Καὶ δὲν τὸ ἐλέγατε προτῆτερα, δούξ! Ἐμπρός, ἐλπίζετε, θὰ ἐπιτύχω, φίλε μου, πιστεῦσατέ με, θὰ ἐπιτύχω.

Καὶ ἀμφοτέροι οἱ φίλοι ἀπεχωρίσθησαν θλίψαντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

Ὁ δούξ ἦτο εὐπιστος. Ἰατρός τις τῷ εἶπεν ὅτι μόνος ὁ γάμος ἤθελε θεραπεύσῃ τὴν θυγατέρα του.

Δ'

Πῶς ἐνήργησεν ὁ μαρκήσιος, τί εἶπεν εἰς τὸν κόμητα; Ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του, ὁ κόμης Ὀκτάβιος συγκατετέθη νὰ νυμφευθῇ τὴν Κλοτίλδην. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἐζήτησεν, ὅπως ὁ γάμος τελεσθῇ ταχέως. Μήπως ὁ γάμος του δὲν ἐγείνετο ἐναντίον τῶν παραδεδεγμένων ἐθίμων, ἀφ' οὗ ἡ Κλοτίλδη ἐζήτηι αὐτόν; Ὁ κόσμος οὐδαμῶς τὸν ἐμέμφθη ὅτι ἐφάνετο τοσοῦτον ἀδαφ-

ρος, διότι ο κόσμος ήγνόει την ἀλήθειαν.

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ἔφθασεν. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡ Κλοτίλδη ἦτο ἀνήσυχος καὶ σπννος. Ὁ κόμης, καίτοι σοβαρός, ἦτο ἐπίσης ἀνήσυχος. Καὶ ὅμως τὸ μέλλον δὲν ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο ζοφερόν διὰ τοὺς νέους τούτους, διότι ἀμφοτέροι ἦσαν πλουσιώτατοι, ὠραῖοι καὶ εὖ ἡρμοσμένοι. Καὶ ὅμως, ἡ Κλοτίλδη προησθάνετο θύελλαν.

Ἡ δυστυχὴς ὅμως δὲν τὴν ἐνόμιζε τόσον ἐπιχειμένην.

Τὴν ἐσπέραν, ἀφ' οὗ ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι ἀπεχώρησαν, ἡ Κλοτίλδη μόνη ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ θαλάμου της, ἀνέμενε τὸν σύζυγόν της. Στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονός της, ἦτο βεβουθισμένη ἐντὸς μυρίων παραδόξων σκέψεων καὶ κατείχετο ὑπὸ ἀορίστου φόβου, ὃν ἠδυνάτει νὰ καθορίσῃ.

Ὁ κόμης εἰσῆλθε καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην. Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐφαίνετο λίαν συγκεινημένος.

Ἠσπάσθη τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ μέτωπον καὶ τῇ εἶπε·

— Φιλτάτη μου! Πρὸ τριῶν ἐτῶν σὲ ἠγάπων παραφόρως καὶ σ' ἐζήτησα ἠρνήθης, διότι δὲν με ἠγάπας. Δὲν ἤθελον νὰ ἐπιμείνω, διότι ἐπεθύμουν νὰ σὲ νυμφευθῶ ἐκουσίως. Ἀνεχώρησα λοιπὸν διὰ νὰ κρῦψω τὴν βαθεῖαν λύπην μου. Ὑπῆγα μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς Βενετίαν καὶ ἐκεῖ ἐγνώρισα μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπησα διὰ νὰ σὲ λησμονήσω. Ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβον ὡς παιγνίδιον, μετ' ὀλίγον κατέστη ἄγριον πάθος διαρκέσαν δύο ὀλόκληρα ἔτη. Ἐπὶ τέλους ἐσχάτως, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου, ὅταν ὁ μαρκήσιος Δετ... μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ σοῦ, ἐνόμισα ὅτι δυνατόν νὰ λησμονήσω ἐπίσης αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ συγκατετέθην εἰς αὐτὸν τὸν γάμον... Φεῦ! φιλτάτη Κλοτίλδη, πολὺ γρήγορα προεδίκασα ἐμαυτόν, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποσπᾶσω αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἐκ τῆς καρδίας μου, καὶ με βασανίζει, με καταβιβρώσκει καὶ αἰσχύνομαι δι' ἐμαυτόν. Ἀγαπῶ τὴν γυναῖκα ἐκείνην ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, καὶ διὰ τοῦτο, ἐννοεῖς κάλλιστα, δὲν δύναμαι νὰ γείνω σύζυγός σου... Σοὶ ἔδωκα τὸ ὄνομά μου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω καὶ τὸν ἔρωτά μου, διότι δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον... Χαῖρε λοιπὸν, Κλοτίλδη, χαῖρε καὶ ὄκτειρόν με.

Καὶ ὁ κόμης ἀνεχώρησε δρομαίως, ἐν ᾧ ἡ Κλοτίλδη ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ὁ κόμης ἀνεχώρησε μετὰ τῆς ἐρωμένης του καὶ τὴν ἐπιούσαν ἡ σύζυγος-παρθένος μετέβη εἰς τὸν πατρικὸν της οἶκον.

Μεθ' ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας ὁ δοῦξ ἔλαβεν ἵνα ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἀναχώρησιν, τὸ συμβὰν διετυμpanίσθη καὶ προῦξήνησε κατ' ἀρχὰς μέγα σκάνδαλον, εἶτα τὸ ἐλησμόνησαν. Κατὰ τὴν ἐνδιέφερε τὸν κόσμον μία περιπλέον δυστυχὴς!

Ἡ Κλοτίλδη ἀκριβῶς ἐπλήρωσε τὰς τρελὰς νεανικὰς ἰδέας της. Ἡ εὐτυχία, ἣτις διῆλθε παρ' αὐτῆς, τῇ διεξέφυγεν ἐκ τοῦ πταίσματός της, καὶ πικρῶς ἠλεγξεν ἐαυτὴν, ἠδιότι παρεγνώρισε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, μὴ παραδεχόμενον διανομὴν ἔρωτος. Ὅσον ὅμως καὶ ἂν θεώρῃ ἐαυτὴν ἔνοχον, ἡ ὑπερηφανία της ἐν τούτοις ἐξανίστατο εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν ταύτην, τὴν προσβάλλουσαν τὴν ἀξιοπρέπειάν της, διὰ τὴν ὕβριν ἐκείνην τὴν μαστιγόνουσαν αὐτὴν ἐν τῇ γυναικειᾷ της αἰδῶ. Καὶ πλήρης πικρίας ὑπεσχέθη ἐαυτῇ νὰ λησμονήσῃ διὰ παντὸς τὸν κατ' ὄνομα μόνον σύζυγόν της.

Ἡγνόει ἡ δύσμοιρος τὰς λέξεις τοῦ Σαιξπήρου: «Ἡ γυνὴ εἶναι ὡς ἡ σκιά σας ἀκολουθήσατέ την, σὰς φεύγει· φύγετέ την, σὰς ἀκολουθεῖ.» Καὶ πολλοῦ ἀπέτρεχε νὰ προῖδῃ τί τῇ ἐπεφύλαττεν ἔτι τὸ ζοφερόν μέλλον.

Ε'

Πράγματι, ἔτος ἀκόμη παρῆλθε, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τι περὶ τοῦ συζύγου της καὶ ἐσύχναζεν εἰς τὰς συναναστροφὰς ἀπλῶς μόνον διὰ νὰ εἰπωσιν ὅτι τὸν ἐλησμόνησεν.

Εἰς τὸν πρῶτον χορὸν τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας, ἐκ τύχης ὁ σύζυγός της τὴν εἶδε, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρός της. Διὰ ν' ἀποφύγῃ δυσάρεστον συνάντησιν, ὁ κόμης ἀπεκρύβη ὀπισθεν παραπετάσματος τῆς θύρας καὶ παρηκολούθει τὴν σύζυγόν του διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ Κλοτίλδη τότε ἦτο εἰκοσι δύο ἐτῶν, αἱ δὲ ἠθικαὶ βάσανοι εἶχον ἐπιχύσῃ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν της γλυκεῖαν μελαγχολίαν θαυμασίως ἀρμόζουσαν αὐτῇ. Καὶ σωματικῶς εἶχεν ἀναπτυχθῆ, ὥστε ἐφαίνετο πλέον ἢ ἐν τῷ ἔαρι αὐτῆς γυνῆ.

Ὁ κόμης Ὀκτάβιος ἐκπεπληγμένος, ἐθαμβώθη ἐκ τῆς μεταμορφώσεως ταύτης, ἐκτὸς τούτου ἡ χάρις καὶ τὸ θέλητρον, ὅπερ ἀπέπνεεν ἡ Κλοτίλδη, τὸν ἐμάγευον. Τότε αἰφνιδίως εἶδε καθαρὰ ἐν ἐαυτῷ καὶ τὸ ἔγκλημα, ὅπερ διέπραξε πρὸς αὐτὴν, πῶ παρυσίασθη ἐν ὄλῃ τῇ φρίκῃ του. Ἐπὶ μίαν ὥραν, ἡμικεκρυμμένος, παρηκολούθει τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ἰδικήν του, ἣν ἅπαντες ἐθαύμαζον, καὶ ἦτις ἀπῆντα εἰς ἅπαντας διὰ μειδιάματος μεστοῦ μελαγχολίας.

Δύο δάκρυα, ἅτινα ἠσθάνθη ρέοντα ἐπὶ τῶν παρειῶν του ἐξέβαλον τὸν κόμητα ἐκ τῆς θλιβερᾶς ρέμβης του. Ἦτο μόνος· οὐδεὶς εἶδε τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ, ἀνεχώρησε τοῦ χοροῦ.

Ἐπανελθὼν οἶκοι, ἔγραψε βραχεῖαν ἐπιστολὴν, ἠτοίμασεν ἐν τάχει μικρὸν μάρσιπον καὶ ἀνεχώρησε τῆς κατοικίας του. Καθ' ὁδὸν ἔρριψε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, λαβὼν δὲ ἄμαξαν κατηυθύνθη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Δυτικοῦ σιδηρο-

δρομοῦ καὶ ἀνεχώρησε διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Τότε μόνος ἀναπνέει ἡ μάλλον κλαίει σιωπηρῶς, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὴν πλῆττουσαν τὸ πρόσωπὸν του χιόνα, εἰσερχομένην διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου.

Μὴν παρῆλθε. Πρῶταν τινὰ ὁ μαρκήσιος ἔλαβε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

«Γηραιέ μου φίλε, ἔλθετε πάραυτα. Εἶμαι ἐξηγνημένος καὶ θέλω νὰ σὰς ἴδω.» Ὑπογραφή: «Ὀκτάβιος Δεμῶλ, εἰς Ε**».

Ὁ μαρκήσιος, ἀγνοῶν ὅπως ἅπαντες τί ἀπέγινεν ὁ κόμης, ἀνεχώρησεν αὐθωρεὶ πρὸς τὸ ὑποδεικνύμενον μέρος.

Ἀφίχθεις εἰς Ε** εὗρε τὸν λαμπρὸν κόμητα Ὀκτάβιον ἀσθενῆ, μὲ πρόσωπον ἐλλεινόν, ἐν ἀτημελήτῳ καταστάσει, τέλος δυσγνώριστον.

— Πῶς, σὺ εἶσαι, κόμη, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, μαρκήσιε, ἐψιθύρισε ὁ κόμης διὰ βραχίονος φωνῆς. Σὰς προσεκάλεσα διὰ νὰ με σώσητε, ἂν εἶναι δυνατόν... Ἀφετέ με νὰ ὀμιλήσω... πρὸ μηνὸς ὑποφέρω μόνος ἐνταῦθα...

— Ἀλλὰ...

— Ὑποφέρω, διότι ἐπανεῖδον τὴν σύζυγόν μου Κλοτίλδην.

— Σὺ!... Ἄ! καὶ ποῦ, φίλε μου;

— Εἰς τὴν Αὐστριακὴν πρεσβείαν...

Τὴν ἐπανεῖδον καὶ... τὴν ἀγαπῶ... τὴν ἀγαπῶ, ἐννοεῖτε, μαρκήσιε, τὴν ἀγαπῶ. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἠσθάνθη γεννώμενον τὸν ἔρωτά μου, αὐξάνοντα, πνίγοντά με καὶ ἔφυγον. Ὅταν ἐπανῆλθον οἴκαδε, ἔγραψα πρὸς τὴν Βιόλαν.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου κλαίουσα.

— Δι' ἐμὲ ἀπέθανε πλέον... ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἀπεκρίθη ἀποφασιστικῶς ὁ κόμης. Ναί, διέκοψα τὰς σχέσεις μου μετὰ τὴν Βιόλαν καὶ ἀπεσύρθη ἐδῶ διὰ νὰ μὴ βλέπω τὴν σύζυγόν μου... τὴν σύζυγόν μου!

— Καὶ διατί, φίλε μου;

— Διατί; ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι ἀφοῦ τὴν ἐγκατέλιπον τόσον ἀνάδρω, θὰ μοὶ ἦτο ἠδύνατον νὰ τὴν ἀντιμετώπισω χωρὶς νὰ ἐρυθριάσω... Ἄ! μαρκήσιε! ἤμην τρελὸς ν' ἀφήσω τὸ θῆραμα χάριν τῆς σκιάς, καὶ εἶμαι ἄξιος τῆς ἐπελθούσης μοι σήμερον δυστυχίας!... Ἀλλὰ σὰς ἐκάλεσα διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν... διὰ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον τὴν λύπην μου... ὀμιλήσατέ μοι... Ἀφ' οὗ δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὴν βλέπω... ὀμιλήσατέ μοι... περὶ αὐτῆς, φίλε μου... σὰς ἰκετεύω... εἰπέτε μοι τί κάμνει... ποῦ πηγαίνει... ἀλλὰ μὴ μοὶ λέγετε τί περὶ ἐμοῦ σκέπτεται. Φεῦ! Τὸ γνωρίζω κάλλιστα... Σὰς ἀκούω, μαρκήσιε, ὀμιλήσατε. Αὐτὸ θὰ με ἠσυχάσῃ... θὰ μ' εὐεργετήσῃ.

Καὶ ὁ μαρκήσιος ὀμίλησεν ἐπὶ μακρόν, ἐν ᾧ ὁ κόμης με πурέσοντας ὀφθαλμούς καὶ εὐτυχῆς σχεδόν, τὸν ἤκουε προσεκτικῶς.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ὁ μαρκήσιος ἀνεχώ-

